

Trump trekker USA fra Parisavtalen

Ole Henrik Ellestad*

Trumps 'exit' fra Parisavtalen (PREXIT) betyr minimalt for klima som varierer naturlig, og ingenting for de mange innbyggerne i de mange landene som notorisk setter klima på 16. plass, nederst på listen over oppgitte samfunnsutfordringer. Men det betyr mye for den etablerte 'elite' i USA, som Trump har lite til overs for, og i EU. De har satset politisk høyt og risikabelt på FN og IPCC-jokeren med sin forbausende svake og utilstrekkelige beregningsmodell og på en overstimulering av 'grønn energi', tildels i strid med gode miljøprinsipper. PREXIT kommer i tillegg til reduserte klimabudsjetter på bred front og gir en signaleffekt til meningsfeller, tvilere og andre om at verdens rikeste land hopper av 'klimatoget', men ikke 'miljøtoget', samstemmer med Russland og øker sine utslipp som India og Kina.

Det er flere måter «to skin the cat», sa Obama da han innså at han ikke hadde Kongressen bak seg, men brukte Parisavtalen som en internasjonal brekkstang for å fremme nasjonal klimapolitikk. Det samme 'trikset' gjelder for Trump når han nå vil innfri et tydelig valglofte. Tiden vil vise hvilke tiltak han velger innen avtalens ramme som tilsier utgang tidligst i 2019. Det må jo gjøres korrekt. En reforhandling uten store pengeoverføringer synes urealiserbart.

I mai kuttet Trump i sitt helhetlige budsjett bevilgninger til EPA med 31 % innbefattet snaut 10 milliarder kr til klima og bidrag i andre departementer. Det er også spørsmål om han terminerer eller reduserer US Global Change Reserch Program (USGCRP) på 2,5 Milliarder dollar per år. Og det kan bety at USA trekker seg fra hele FNs klimarammeverk (UNFCCC). Restriksjonene på kullkraft synes å bli fjernet, men det må konkurrere på økonomiske vilkår med 'fracking'-gass, hvilket kan by på utfordringer, og fornybar energi uten subsidier. Tiden vil vise.

Det lover ikke godt for solpaneler for vestlig industri. Kina har allerede underbudt vestlige selskaper, og Tysklands største selskap er nær konkurs. Samtidig selger Kina teknologi til nye kullkraftverk i U-land i stor stil og har sammen med India, store program for ekspansjon av kullkraftverk, tilnærmet 'fritt frem' til 2030 innen rammen av Parisavtalen. Vindkraft har problemer og er ikke konkurransedyktig. Det omtales et øvre tak for døgn- og sesongvarierende fornybar energi på ca 30 % som nettet kan tåle, og det må være nesten like mye tradisjonell kapasitet for å kompensere når produksjon av 'grønn' energi er liten. Slike investeringer og driftsberedskap bidrar til dyr energi i en konkurransepreget verden om handelsavtalene bevares.

Trumps avgjørelse betyr minimalt for klima, kun 0,2° C i år 2100 basert på IPCCs hypotese dersom alle land oppfylder sine forpliktelser ifølge rapporter fra såvel MIT som Bjørn Lomborgs institutt, heller ikke for de nærmere 10 millioner innbyggere rundt om i verden som har satt klima på siste og 16 plass blant oppgitte samfunnsutfordringer. Selv ikke i indoktrinerte Norge er det øredøvende oppslutning for de grønneste partier. Putin, basert på en rekke russiske forskningsinstitusjoner, og Indias statsminister har uttalt at de ikke tror på menneskeskapte klimaendringer. Det samme gjelder ledende BREXIT-politikere og politikere i en rekke andre land. Svekkelsen griper om seg og får momentum.

Det er ingen bagatell når verdens rikeste land ikke bidrar til Parisavtalens grønne fond på 100 milliarder dollar årlig fra 2020, visstnok 3 000 milliarder dollar i løpet av noen tiår. EUs klimapolitikk møter betydelig intern skepsis fordi andre utfordringer bør adresseres. Fondet har vært 'gulroten' for U-landenes signatur. Her ligger den største faren ved 'PREXIT', fordi betydelige menneskeskapte klimavariasjoner er en konstruksjon. Når de kunstige stimuli svikter rakner hele opplegget, og Parisavtalens politikeralibi blir vesentlig mer kortvarig enn opprinnelig tenkt. Liknende forhold har begynt å bre seg innen hele det vitenskapelige aktivitetsområde fra forskere til journaler og til internasjonale medier. Ingen vil bli tatt med 'bukse nede' når tiden kommer.

Aftenposten siterte 1. juni M. Mann, professoren med 'Hockeykølla' karakterisert som en skam for vitenskapen, og fremmer syn om at 'PREXIT' vil være godt for Parisavtalen. Professorer ved Bjerknessenteret, Tor Furevik og Eystein Jansen griper til definisjonsmakten og hevder at USAs administrasjon «ikke lenger forholder seg til kunnskap» vel vitende om at Trumpadministrasjonen forholder seg til kunnskap og synspunkter frembrakt av fremragende vitenskapsmenn langt mer merittert enn de to professorer. Kunnskap som forklarer observasjonene i motsetning til utilstrekkelige forhåndsprogrammerte beregningsmodeller som påviselig ikke holder mål. Kunnskap fremlagt i mange høringer i den amerikanske Kongressen over år. Her bidrar IPCC-leiren til å gi Trump en viktig seier med hans «Make science great again».